

S něžným úsměvem se na mě podívala a suché rty jí napětím v pokožce popraskaly. Nanesla jsem na ně balzám a opět jí sevřela tenké prsty.

„Nechci sestru. Už to k ničemu nebude.“

„Jistě že bude. Dá ti léky proti bolesti, které ti pomůžou přečkat do dalšího kola chemoterapie, a pak si odpočineš.“

Nadechla se, pak znovu, odvrátila se ode mě a vyhlédla oknem do deště. Mělo svítit sluníčko, ale místo toho se nečekaně přihnaly mraky, z nichž se spustil liják. Požádala jsem o jiný pokoj, aby aspoň některé dny viděla slunce, ale jen se na dešťové kapky usmála a řekla: „Na další chemoterapii už nepůjdu, Včelinko.“

Její slova na mě dopadala jedno po druhém. A každé mi způsobilo silný šok, protože jsem tomu nemohla uvěřit. „Cože?“ Odtáhla jsem od ní ruku. Nechápaná jsem, že už nechce proti své nemoci spolu se mnou bojovat.

„Je to pro mě příliš vyčerpávající.“ Svraštila obočí, podívala se na mě a dotkla se zlatého řetízku, který vždy nosila na krku. Přívěsek měl tvar krásného zlatého pera. Věděla jsem, že jí během let přinášel útěchu. Víím, že tím perem trénovala krasopis, ale už na to neměla sílu, protože se bolest v kloubech nedala vydržet. „Jsem unavená, Olive. A tvůj táta by neměl –“

„Táta by tu měl být,“ skočila jsem jí do řeči. Při tom mi v žilách bublal vztek.

Něžně se usmála, viděla jsem však její bolest. „Nech ho být, Včelinko. Zlobíš se na něj, ale měla bys to hodit za hlavu.“

Chtěla jsem běsnit a povědět jí, že si takového muže nezasloužila. Že si zasloužila někoho mnohem lepšího. Hodila jsem to ale kvůli ní za hlavu. „Máš pravdu. Není teď důležitý.“

„Jistě že je. Je to tvůj táta. Zůstanete už jen tři. Na mně mi už nezáleží. Měla jsem vás, moje děti, abychom byli rodina. A takhle rodina nevypadá.“

„Jak to můžeš říct, mami? Jsme rodina. Navzájem se o sebe staráme.“ Vzala jsem ji za ruku a snažila se ji nestisknout moc silně. Chtěla jsem ji přimět k rozumu, přestože to obvykle bylo spíš obráceně.

„Olive, je ti šestnáct. Jsi ještě mladá. Máš celý život před sebou. Nemusíš se starat o nemocnou mámu.“ Po tváři jí stekla slza. „To já bych se měla starat o tebe.“

Sevřelo se mi hrdlo. Snažila jsem se potlačit neprolité slzy. Obě jsme věděly, jak by to mělo být. Jenže život je nepředvídatelný stejně jako temná bouře, jež zahalila dokonalý slunný den, který jsme si plánovaly. Mohly jsme si plánovat cokoli, avšak blesky, hromy a víchry, které nám vtrhly do života, jsme mohly buď přečkat, nebo s nimi bojovat.

A já jsem nebyla připravená jim ustoupit a vzdát to. Mrkáním jsem zahнала slzy a usilovně se snažila ovládnout, než řeknu něco dalšího.

„Ne, tohle nedělej,“ zastavila mě a zakroutila hlavou. „Nemusíš se ovládat. Můžeš plakat, Včelinko. Vždycky se mi na tobě líbilo, že nosíš srdce na dlani. Nikdy ses netajila s tím, co cítíš. Chci to na tobě vidět, i kdyby naposledy.“

„Ty nás neopustíš, mami,“ prohlásila jsem čistým, silným hlasem, aby pochopila, že jsem odhodlaná zvíťazet. Pohled, jež jsem na ni upřela, ani na okamžik nezakolísal. „Nemůžeš to udělat. Táta spálí i vodu a Knox není ráno schopný vstát do školy.“

„Naučím ho, jak si nastavit budík, ano?“ Uchechtla se.

„Zvládnou to. Budu ho budit,“ ujistila jsem ji, protože to nechápala.